

משנה סנהדרין פרק ו

Mishnah Sanhedrin, chapter 6

(1) Once the trial has ended, he [the convicted] is taken out to be stoned. The place of stoning was outside the court area, as it is written: "Take the blasphemer outside [the camp]." (Leviticus 24:14) One man was stationed at the door the courthouse with a signalling flag in his hand, while another was stationed upon a horse at a distance from him, but within his sight. [Thus] if one says: I have a further argument in his favor, he [the one holding the flag] waves the flag, while the man on the horse runs to stop them [from executing the stoning]. And even if he [the convicted man] himself says: I have a further argument in my own favor, he is returned [to court], as many as four or five times, provided, however, that there is substance to his words. If they find an argument to acquit him, they discharge him; but if not, he is taken out to be stoned, and a proclamation precedes him [saying]: "So and so, the son of so and so, is being taken out to be stoned because he committed such and such an offense, and so and so are his witnesses. Whoever knows anything in his favor, let him come forward and state it.

(2) When he was about ten cubits away from the place of stoning, they would say to him; Confess, for such is the way of all who are executed, that they [first] confess, for one who confesses has a share in the World to Come. Because so

רבנו עובדיה מברטנורא

א נגמר הדין. חוץ לב"ד. רחוק מב"ד. שמא בעוד שמוליכין אותו לבית הסקילה ימצאו לו זכות ויפטר: והסודרין בידו. להניף והוא סימן להזויר: ובלבד שיהא ממש בדבריו. ואם אין ממש בדבריו. פעם ראשונה ושניה בלבד מחזירים אותו דלמא מחמת בעותא נסתתמו טענותיו ואולי תתישב דעתו עליו ויזכור טענותיו. יותר ע"כ אין מחזירין אותו ומוסרין לו שני ת"ה שיעיניו אם יש ממש בדבריו שאז מחזירין אותו ד' וה' פעמים: **ופלוני ופלוני עדי.** שעבר עבירה פלונית ביום פלוני בשעה פלונית. במקום פלוני דלמא איכא דמוים להו: **ב היה רחוק מבית הסקילה.** דקרוב לבית

א נגמר הדין, מוציאין אותו לסקלו. בית הסקילה היה חוץ לבית דין, שנאמר (ויקרא כד) הוצא את המקלל. אחד עומד על פתח בית דין והסודרין בידו (ואדם אחד רוכב), הסוס רחוק ממנו כדי שיהא רואהו. אומר אחד יש לי ללמד עליו זכות, הלה מניף בסודרין והסוס רץ ומעמידו. ואפלו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות, מחזירין אותו אפלו ארבעה וחמשה פעמים, ובלבד שיש ממש בדבריו. מצאו לו זכות, פטרוהו, ואם לאו יוצא לסקל. וכרוז יוצא לפניו, איש פלוני בן פלוני יוצא לסקל על שעבר עברה פלונית ופלוני ופלוני עדי, כל מי שידוע לו זכות יבוא וילמד עליו: **ב היה רחוק מבית הסקילה** כעשר אמות, אומרים לו התודה, שכן דרך המומתין מתודין, שכל המתודה יש לו חלק

we find in the case of Ahan, that Yehoshua said to him; “My son, please give glory to the Lord, the God of Israel, and confess to Him.” (Joshua 7:19) “And Ahan answered Yehoshua and said; Indeed, I have sinned against the Lord, the God of Israel, and thus and thus I have done.” And from where do we know that his confession atoned for him? From the words: “And Yehoshua said; Why have you brought trouble upon us? The Lord shall trouble you on this day” (ibid verse 25) [meaning], this day you are troubled, but you shall not be troubled in the World to Come. And if he doesn't know how to confess, they say to him: Say, may my death atone for all my sins. Rabbi Yehudah says: If he knows that he is a victim of false evidence, he may say: May my death atone for all my sins but this one. They [the Sages] said to him: If so, everyone will say so [even if they were not the victim of false evidence] in order to clear himself.

(3) When he was four cubits away from the place of stoning, they removed his garments. A man is covered in front while a woman, both in front and in back; these are the words of Rabbi Yehudah. But the Sages say: A man is stoned unclothed, while a woman may not be stoned unclothed [since the dignity of being clothed is preferable to a woman even though this would somewhat soften the blows and prolong her death].

(4) The place of stoning was twice the height of a man. One of the witnesses

רבנו עובדיה מברסטרורא

הסקילה שמה תטרוף דעתו ולא יכול להתודות: ותן לו תודה. ואע"ג דאין אדם נהרג ע"פ עצמו הריגת עכן הוראת שעה היתה: כזאת וכזאת עשיתי. בגמרא מפרש שמעל בחרמי בימי משה: שהוא מזומם. שעדיו הן זוממין. לנקות את עצמן. מן הבריות ויציאו לעז על הדיינים ועל העדים. ואין הלכה כר"ז: ג' מפשיטין את בגדיו. דכתיב (ויקרא כד) ורגמו אותו. ולא כסותו: מכסין אותו מלפניו. פרק א' כלומר מעט ממנו מלפניו. ואין הלכה כרבי יהודה: ד' היה גבוה שתי קומות.

לְעוֹלָם הַבָּא. שְׁכֵן מְצִינוּ בְעֵקֶן שְׁאֵמַר לוֹ יְהוֹשֻׁעַ (יהושע ז) בְּנֵי שָׁיִם נָא כְבוֹד לַה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְתֵן לוֹ תוֹדָה וְגו', וַיַּעַן עֲכָן אֶת יְהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמֶר אֲמֵנָה אֲנֹכִי חָטָאתִי [לַה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל] וְכֹזֵאת וְגו'. וּמִנֵּיין שֶׁכָּפַר לוֹ וְדִוּוּ, שֶׁנֶּאֱמַר (שם) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ מָה עֲכָרְתֶּמוּ יַעֲכָרְךָ ה' בַּיּוֹם הַזֶּה, הַיּוֹם הַזֶּה אֲתָה עֹכּוֹר וְאִי אֲתָה עֹכּוֹר לְעוֹלָם הַבָּא. וְאִם אֵינִי יוֹדֵעַ לְהַתְּוֹדוֹת, אוֹמְרִים לוֹ אֲמֹר תְּהָא מִיתְּתִי כִּפְרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁהוּא מְזוּמָם, אוֹמֵר תְּהָא מִיתְּתִי כִּפְרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי חוּץ מֵעוֹן זֶה. אֲמָרוּ לוֹ, אִם כֵּן, יְהוּ כָל אָדָם אוֹמְרִים כִּךְ כְּדֵי לְנַקוֹת אֶת עֲצָמָן: ג' הָיָה רְחוּק מִבֵּית הַסְּקִילָה אַרְבַּע אַמּוֹת, מִפְּשִׁיטִין אוֹתוֹ אֶת בְּגָדָיו. הָאִישׁ, מְכַסֵּין אוֹתוֹ מִלְּפָנָיו. וְהָאִשָּׁה, מִלְּפָנֶיהָ וּמֵאַחֲרֶיהָ, דְּבַרֵּי רַבִּי יְהוּדָה. וְחַכְמַיִם אוֹמְרִים, הָאִישׁ נִסְקַל עָרוֹם וְאִין הָאִשָּׁה נִסְקַלַת עֲרֻמָּה: ד' בֵּית הַסְּקִילָה הָיָה גְבוּהָ שְׁתֵּי קוֹמוֹת. אֶחָד מִן

shoves him by the hips, [so that] he falls on his chest. He was then turned over onto his hips. If he dies from this [i.e., the fall], the obligation is fulfilled; but if not, the second witness takes the stone and throws it onto his chest. If he died from this, the obligation is fulfilled; but if not, he was stoned by all of Israel, for it says: "The hand of the witnesses will be first upon him to put him to death, and afterwards the hand of all the people." (Deuteronomy 17:7) All those who are stoned are [afterwards] hung; these are the words of Rabbi Eliezer. The Sages say: Only the blasphemer and the idolater are hung. A man is hung facing the people, but a woman facing the pole; these are the words of Rabbi Eliezer. But the Sages say; A man is hung, but a woman is not hung. Rabbi Eliezer said to them; But did Shimon ben Shetah not hang women in Ashkelon? They said to him; He hung eighty women [on that occasion], yet one may not try two on one day [thus obviously, there were special circumstances which warranted those actions and one cannot deduce anything from that occasion]. How do they hang him? A post is sunk into the ground with a beam protruding from it [at the top]. He places his hands together, one over the other and hangs him. Rabbi Yose says: The post is leaned against the wall, and he hangs him in the manner that butchers do. He is immediately untied [and let down]. If he is

רבנו עובדיה מברטנורא

ומפילו משם לארץ. הופכו על מתניו. שכשהוא מושכב פרקדן. מגונה יותר: המגדף. מברך את ה'; והעובד כוכבים. נמי מגדף הוא דכתיב (מבדבד טו) והנפש אשר תעשה ביד רמה וגו' את ה' הוא מגדף. ואותה פרשה בעבודת כוכבים מדברת: ואין דנים שנים ביום אחד. בב"ד אחד משום דלא מצי לאפוכי בזכותיהו דכל חד וחד אלא תלייתן של נשים הללו הוראת שעה היתה ואין למדים ממנה. ואין הלכה כר"א: משקעין. נועצים: והעץ יוצא ממנה. כמין יתד היה יוצא מן הקורה סמוך לראשה: ומקיף. סומך זו אצל זו כמו לתרום שלא מן המוקף: תולין אותו. בידיה: הקורה מוטה על הכותל. לא היתה נעוצה בארץ אלא ראשה אחד על הארץ וראשה אחד מוטה ונסמך על

העדים דוחפו על מתניו. נהפך על לבו, הופכו על מתניו. אם מת בה, יצא. ואם לאו, השני נוטל את האבן ונותנה על לבו. אם מת בה, יצא. ואם לאו, רגימתו בכל ישראל, שנאמר (דברים יז) יד העדים תהיה בו בראשנה להמיתו ויד כל העם באחרונה. כל הנסקלין נתלין, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, אינו נתלה אלא המגדף והעובד עבודה זרה. האיש תולין אותו פניו כלפי העם והאשה פניה כלפי העץ, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, האיש נתלה ואין האשה נתלית. אמר להן רבי אליעזר, והלא שמעון בן שטח תלה נשים באשקלון. אמרו לו, שמונים נשים תלה ואין דנין שנים ביום אחד. כיצד תולין אותו, משקעין את הקורה בארץ והעץ יוצא ממנה, ומקיף שתי ידי זו על גבי זו ותולה אותו. רבי יוסי אומר, הקורה מטה על הכתל ותולה אותו כדרך שהטבחין עושין.

left [hanging] overnight, a prohibition is thereby transgressed, for it is written; “But you must not leave his body on the tree overnight. Rather, you should surely bury him on that [same] day, for a hanging [human corpse] is a blasphemy of God.” (Deuteronomy 21:23) That is to say [when people ask] why was he hanged? [It must be] because he cursed the Name [of God]; and thus, the Name of Heaven is profaned.

(5) Rabbi Meir says: During the time when one suffers, what expression does the *Shekhinah* use? As if to say [in human terms] my head is heavy on

Me, my arm is heavy on Me. And if God is so grieved over the blood of the wicked that is shed, how much more so over the blood of the righteous! [Referring back to the prohibition of leaving one hanging overnight] not only of this one [a criminal,] did they [the Sages] say it, but anyone who leaves his deceased [unburied] overnight transgresses this prohibition. However, if he left him overnight for the sake of his honor, [such as] to bring him a coffin or shrouds, he does not thereby transgress. They did not bury him [the executed person] in his ancestral burial plot [since one may not bury the wicked in the company of the righteous], rather, two cemeteries were prepared by the court, one for those who were decapitated or strangled [whose crime is less severe] and

רבנו עובדיה מברטנורא

הכותל וטעמא דר' יוסי לפי שהעץ שנחלה עליו נקבר עמו ואמרה תורה כי קבור תקברנו. מי שאינו מחוסר אלא קבורה. יצא זה שמחוסר חפירה תלישה וקבורה. ורבנן חפירה לאו כלום היא. ולא מיעטה תורה אלא שלא יהיה העץ מחובר מעיקרו והלכה כחכמים: ה' בזמן שאדם מצטער. שפורענות באה עליו בעונו: מה לשון אומרת. באיזה לשון שכינה קובלת ומנוודת עליו: קלני מראשי ראשי כבד עלי. וזרועי כבד עלי. כאדם שהוא עיף: קלני. איני קל מראשי: ולא זה בלבד. עובר בל"ת אם הלינו: לא היו קוברין אותן בקברות אבותיהן. לפי שאין קוברין רשע אצל צדיק: שני קברות היו מתוקנין לב"ד. לפי שאין קוברים מי שנתחייב מיתה חמורה אצל מי שנתחייב

ומתירין אותו מיד. ואם לן, עובר עליו בלא תעשה, שנאמר (דברים כא) לא תלין נבלתו על העץ כי קבור תקברנו (ביום ההוא) כי קללת אלהים תלוי וגו'. כלומר, מפני מה זה תלוי, מפני שברך את השם, ונמצא שם שמים מתחלל: ה אמר רבי מאיר, בזמן שאדם מצטער, (שכינה) מה הלשון אומרת (כברכול) קלני מראשי, קלני מזרועי. אם כן המקום מצטער על דמם של רשעים שנשפך, קל וחמר על דמם של צדיקים. ולא זו בלבד (אמרו), אלא כל המלין את מתו, עובר בלא תעשה. הלינו לכבודו להביא לו ארון ותכריכים, אינו עובר עליו. ולא היו קוברין אותו בקברות אבותיו, אלא שני בתי קברות היו מתקנין לבית דין, אחד לנהרגין

the other, for those who were stoned or burned [whose crime is more severe, as it would not be proper to bury one whose crime is less severe in the company of one whose crime is more severe].

(6) When the flesh decomposed [and thus, his death and disgrace brings him

complete atonement], the bones were gathered and buried in their proper [ancestral burial] place. [After his execution (Tiferet Yisrael)] the relatives come and greet the judges and witnesses, as if to say, we have no ill feelings towards you in our hearts, for you issued a true judgment. And there are no mourning laws [over one who is executed as this is part of the disgrace which atones for him], but one does grieve over him, for grief is in the heart.

רבנו עובדיה מברטנורא

מית הקלה והלכתא גמירא לה שנים ולא ארבע: **ו נתעכל הבשר**. כבר נתכפר לו במיתתו ובבזיונו: **מלקטין את העצמות**. וקוברים אותן בקברות אבותן: **ולא היו מתאבלים**. כדי שיהא בזיונן כפרה להם ואית דאמרי לפי שהאבלות חלה משייתם הגולל. ובאותה שעה אין מתאבלים עליהם. שלא נגמרה כפרתן עד שיתעכל הבשר. והואיל ואדחי האבלות. אדחי:

וְלַנְחֲנֶקֶין וְאֶחָד לְנִסְקָלִין וְלַנְשָׂרְפִין: **ו נתעכל**
הבשר, מְלַקְטִין אֶת הָעֲצָמוֹת וְקוֹבְרִין אוֹתָן
 בְּמִקְוָמָן. וְהַקְרוֹבִים בָּאִים וְשׂוֹאֲלִין בְּשֵׁלֹם
 הַדַּיָּנִין וּבְשֵׁלֹם הָעֵדִים, כְּלוּמַר שְׂאִין בְּלִבְנוּ
 עֲלֵיכֶם כְּלוּם, שְׂדִין אָמַת דְּנַתָּם. וְלֹא הָיוּ
 מִתְאַבְּלִין, אֲבָל אוֹנְנִין, שְׂאִין אֲנִינֹת אֶלָּא
 בְּלֵב: